

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9243/2025
17.07.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца „MD&AD Consulting“ д.о.о. Врање, чији је пуномоћник Миомир Тасић, адвокат из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Никола Ничић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1426/24 од 12.02.2025. године, на седници одржаној 17.07.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1426/24 од 12.02.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене, изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1426/24 од 12.02.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1374/23 од 16.09.2024. године, у ставу првом изреке, обавезана је тужена да на основу посебне паркинг карте број .. исплати тужиоцу 1.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 04.11.2022. године, као дана падања тужене у доцњу, па до исплате. У ставу другом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да суд обавезе тужену да на основу посебне паркинг карте број .. исплати тужиоцу већи износ од досуђеног у ставу првом изреке пресуде па до затраженог износа од 1.200,00 динара, односно за износ од 200,00 динара, као и за затражену законску затезну камату на одбијени износ почев од 04.11.2022. године, као дана падања тужене у доцњу, па до исплате, као неоснован. У ставу трећем изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 48.800,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1426/24 од 12.02.2025. године, у ставу првом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене, а првостепена пресуда је у ставу првом изреке, у делу који се односи на главну ствар и у ставу трећем изреке, у делу одлуке о трошковима поступка - потврђена. У ставу другом изреке, преиначена је иста пресуда у ставу првом изреке, у делу који се односи на споредно потраживање, законску затезну камату, тако што је обавезана тужена да на досуђени износ главног

потраживања од 1.000,00 динара тужиоцу плати законску затезну камату почев од 12.12.2022. године, као дана падања у доцњу, па до исплате, док је одбијен захтев тужиоца за исплату законске затезне камате почев од 04.11.2022. године па до 11.12.2022. године, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Поступајући на основу наведене законске одредбе, Врховни суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужене.

Предмет тражене правне заштите је потраживање износа од 1.000,00 динара са припадајућом законском затезном каматом на основу испостављене посебне паркинг карте број .. . Према утврђењу нижестепених судова, тужена је дужник обавезе плаћања посебне карте јер се према члану 8. став 2. Одлуке о јавним паркиралиштима града Враћа иста сматра корисником јавног паркирања. Утврђено је да је ЈКП „Паркинг сервис“ Враће уступио своја појединачна потраживања по основу доспелих, а неплаћених накнада за коришћење паркинг места, као и издатих, а неплаћених посебних паркинг карти на овде тужиоца уговором о цесији. Тужена је уручењем опомене обавештена о наведеном уступању у смислу чл. 438. Закона о облигационим односима, при чему нижестепени судови указују на то да сама чињеница обавештења дужника о закљученом уговору о цесији не утиче на ваљаност уговора о цесији, нити је услов за постојање тог уговора. Из наведених разлога, нижестепени судови су сматрали да је неоснован приговор недостатка активне и пасивне легитимације истакнут од стране тужене. Будући да је тужена била у обавези да измири дуговање у року од осам дана од дана извршеног паркирања, према становишту другостепеног суда, следећег дана по истеку наведеног рока је тужена била у доцњи од када тужиоцу припада законска затезна камата сагласно чл. 277. и 324. ст. 1. ЗОО.

Ревидент се не позива ни на једну одлуку која би била супротна одлукама донетим у истим или сличним чињеничноправним ситуацијама. Из наведених разлога, изјављена посебна ревизија не говори у прилог неуједначеној судској пракси. Суштински, ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја (у погледу чињенице обавештења дужника о закљученом уговору о уступању потраживања), што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији, као о изузетно дозвољеној. Посебна ревизија служи као изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај. Из изложеног произилази и то да у конкретном случају не постоји потреба ни за разматрањем правних питања од општег интереса, или у интересу равноправности грађана, као ни потреба новог тумачења права.

Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке, применом члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије тужене, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да није дозвољена.

Тужба је поднета 22.05.2023. године. Вредност предмета спора који се побија ревизијом јесте износ од 1.000,00 динара.

Како се ради о тужбеном захтеву који се односи на новчано потраживање које очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то предметни спор има карактер парнице о спору мале вредности, у смислу члана 468. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку против одлуке другостепеног суда донете у парници о спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. Закона о парничном поступку одбацио ревизију тужене, као недозвољену, у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић